

РЕШЕНИЕ

№ 1471

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **6705** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, изр. първо от Закона за държавния служител /ЗДСл/, вр. с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П. И. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № ЗЦУ-2054/02.06.2021г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и Заповед № 330/07.06.2021г. за прекратяване на служебното му правоотношение, издадени от Изпълнителния директор на Национална агенция за приходите /НАП/.

Със Заповед № ЗЦУ-2054/02.06.2021г. на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 92 от ЗДСл, чл. 90, ал. 1, т. 5, вр. с чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл за извършени дисциплинарни нарушения на чл. 9, ал. 1, чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /КПСДА/. Съответно със Заповед № 330/07.06.2021г. е прекратено служебното му правоотношение с НАП на основание чл. 107, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

С жалбата пред съда са релевирани доводи за незаконосъобразност на оспорваните заповеди на изп. директор на НАП. Твърди се, че Заповед № ЗЦУ-2054/02.06.2021г. е издадена при неспазване на установената в закона форма, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби на ЗДСл. Жалбоподателят счита, че актът не съдържа задължителните реквизити съгласно чл. 97, ал. 1 от ЗДСл – същият не е мотивиран,

липсва описание на нарушението, дата и място на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, и доказателствата, които го потвърждават, не се сочат конкретно нарушените служебни задължения и правното основание за налагане на наказанието. Твърди се, че не е спазена процедурата по чл. 93 от ЗДСл, както и че заповедта противоречи на чл.89, 90, 91, 95 и чл.97, ал. 1, т. 4 и 5 от ЗДСл. Излагат се доводи за издаване на заповедта за дисциплинарно уволнение след изтичане на преклузивния срок по чл.94 от ЗДСл, тъй като нарушението е открито на 24.03.2021г. /докладна записка № 93-00-1673/24.03.2021г./, съответно наказанието е наложено на 08.06.2021г., когато е връчена заповедта на жалбоподателя. Позовава се на решение № 5393 от 07.05.2020г. на ВАС по адм. дело № 11397/2019г. в този смисъл. На следващо място -жалбоподателят твърди, че не е нарушил цитираните в заповедта разпоредби на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, тъй като последният не му е връчен. Също така като самостоятелно основание за отмяна се релелира -нарушение на чл.93, ал.1 от ЗДСл при провеждане на дисциплинарното производство, конкретно не е изслушан служителят преди наказването му, писмени обяснения са депозирани на 08.05.2021г., а производството е образувано на 21.05.2021г. Сочи се, че в случая задължението на органа е изпълнено формално – в протокола от изслушването на служителя не са отразени поставените му въпроси и дадените отговори, което се равнява според жалбоподателя на липса на изслушване. Твърди се нарушение на процедурата за провеждане на заседание на дисциплинарния съвет – същото в случая е безприсъствено, като сочи, че липсват данни за наличие на кворум. Излагат се аргументи за липса на обосновка на критериите при определяне на вида на наказанието – тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, настъпилите в резултат от него последици, формата на вина и цялостното служебно поведение на служителя. В тази връзка се сочат непълнота във формата на акта и несъответствието му с целта на закона – конкретно във връзка с ангажираната дисциплинарната отговорност на служителя. Искане се отмяната на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание и тази за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя Т..

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв.П.. Поддържа се жалбата. Претендира се направените по делото разноски по списък.

Ответникът – изпълнителният директор на Национална агенция за приходите, се представлява по делото от юр.Д., който оспорва жалбата с аргументи, подробно изложени в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото не е спорно, че към момента на издаване на административните актове - Заповед № 330/07.06.2021г. и Заповед № ЗЦУ-2054/02.06.2021г. - предмет на настоящото производство, П. И. Т. е заемал длъжността „инспектор по приходите“ в Централно управление на НАП, Главна дирекция „Фискален контрол“, дирекция „Оперативни дейности“, отдел „Оперативни дейности“ – С., сектор „Мобилни групи“ – С. 2, с ранг IV – ти младши.

Не се спори между страните, което се установява и от представените писмени доказателства, че на 20.03.2021г. П. Т. е бил на работа по график, дневна смяна от 08:00ч. до 20:00ч. в екип с Г. Ч. Г., когато извършвали служебните си задължения извън [населено място], за което ползвали служебен автомобил „Форд Фиеста“ с рег.

[рег.номер на МПС] . Автомобилът бил управляван от жалбоподателя Т., който след приключване на възложените проверки оставил Г. близо до дома му в [жк]и около 20:30ч. се прибрал със служебния автомобил в дома си в [населено място], за да остави свои лични вещи, както твърди пред органа по назначаване. По-късно, около 23:00ч., Т. решава да върне превозното средство в служебния паркинг пред офис „Н.“ при ТД на НАП С.. Движейки се по автомагистрала „Т.“, с посока на движение от [населено място] хан към [улица], срещу бензиностанция „Л.“, поради недостатъчно отстояние от движещо се пред него превозно средство, Т. се ударил в него и предизвикал ПТП, при което няма пострадали хора, но били нанесени имуществени вреди на двете превозни средства.

Т. сигнализирал контролните органи при МВР, които извършили проверка на място и му съставили 2 броя актове за установяване на административно нарушение - Акт Серия ГА № 404321/21.03.2021г. /л. 24/ и Акт Серия ГА № 404322/21.03.2021г. /л.25/, съответно за неспазване на необходимото отстояние от движещото се пред него друго МПС- така, че да избегне удар, и за отказ да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство –дрегер. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта. Съгласно декларация от 21.03.2021г., подписана саморъчно от П. Т., същият се е съгласил да бъде тестван за установяване на алкохол в кръвта /л.27/, като съгласно представен Протокол от химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта лаб. № 1494/22.03.2021г. е установено наличие на алкохол /етанол/ в концентрация от 1,71 g/L /на хиляда/ - л. 79.

В обяснение от 22.03.2021г. /л.28/ П. Т. признал пред органа по назначаване, че около 20:30ч., след края на работния ден, се прибрал в [населено място] със служебния автомобил, за да остави лични вещи /багаж/ в дома си. Решил да почине малко и изпил едно питие, след около час се качил на автомобила с намерение да го върне на служебния паркинг. Движейки се по автомагистрала „Т.“ между 23:00ч. и 23:30ч., със средна скорост от около 100 км/ч, движещ се пред него автомобил намалил скоростта си на движение, при което Т. натиснал педала на спирачката, но поради лоша метеорологична обстановка и влажно пътно платно не успял да спре навреме и се блъснал в превозното средство пред него. Заявява, че разбира грешката си и съжалява. Горното е отразено в докладна записка № 93-00-1673/24.03.2021г., изготвена от главен директор С. Ш. /л.17-19/, с която е уведомен изпълнителният директор на НАП за случая. В същата е направен извод, че е нарушен установеният ред за приемане и предаване на служебни автомобили – МПС-то е използвано от Т. не по предназначение, в извънработно време и без разрешение, като е предизвикал ПТП, застрашавайки собственото си здраве и това на околните. Посочено е, че с действията си същият е нарушил Етичния кодекс на служителите в НАП, утвърден със Заповед № 1910 от 11.12.2020г. на изпълнителния директор на НАП и Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, както и утвърдената длъжностна характеристика.

Въз основа на горепосочената докладна записка със Заповед № З-ЦУ-855/01.04.2021г. на изпълнителния директор на НАП /л.29/ на основание чл. 96, ал. 1 от ЗДСл е наредено на дисциплинарния съвет на НАП, назначен със Заповед № ЗЦУ-1045/06.08.2018г. /л. 32-35/, изменена със Заповед № ЗЦУ-917/02.07.2020г. на изпълнителния директор на НАП /л.36/, да образува дисциплинарно производство срещу П. Т., да го разгледа и да представи на изп. директор решение в срока по чл. 96,

ал. 4 ЗДСл – 7 дни от приемане на решението.

Съгласно протокол от неприсъствено заседание на дисциплинарния съвет /л.41-45/, проведено чрез електронни средства за комуникация в периода 06.04.2021г. – 20.04.2021г., е обсъдена преписката във връзка с докладна записка от главен директор на Главна дирекция „Фискален контрол“, ЦУ на НАП, от 24.03.2021г., и е взето решение, че с оглед на събраните данни има достатъчно основания да бъде направен извод, че П. Т. с действията си е нарушил Закона за движението по пътищата и правилника за прилагането му, като с това е извършил дисциплинарни нарушения по чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл, представляващи неспазване на правилата на чл. 9, ал. 1 и чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. С оглед тежестта на нарушенията и формата на вина при извършването им, както и настъпилите в резултат от тях последици, дисциплинарният съвет единодушно е взел решение да предложи на дисциплинарно-наказващия орган да наложи на Т. дисциплинарно наказание „уволнение“. Решението е подписано с електронни подписи от всички членове на съвета на 11.05.2021г. /л.44-45/. По делото са представени разпечатки от електронна кореспонденция по електронна поща между членовете на дисциплинарния съвет по повод на дисциплинарното производство срещу жалбоподателя.

С писмо, изпратено по електронен път, и друго връчено лично на жалбоподателя срещу подпис на 25.05.2021г., последният е уведомен за образуването срещу него дисциплинарно производство и е поканен на 26.05.2021г. в сградата на ЦУ на НАП да даде обяснения на основание чл. 93, ал. 1 от ЗДСл, като му е предоставено и копие от горното решение на дисциплинарния съвет на НАП.

По делото е представен протокол от проведено изслушване на основание чл. 93, ал. 1 от Закона за държавния служител /л.50/, съгласно който жалбоподателят е изслушан от дисциплинарно-наказващия орган на 26.05.2021г. между 11:00ч. и 11:10ч., като му е предоставена допълнителна възможност да се запознае с материалите по преписката и да представи писмени обяснения до 28.05.2021г. Протоколът е подписан от жалбоподателя. За тази възможност е уведомен и с покана, която е връчена на същия срещу подпис на 26.05.2021г. Писмени обяснения Т. е депозирал на 28.05.2021г. с вх. № 93-00-1673 /л.53-54/, с които е потвърдил гореизложеното във вече представените обяснения от 22.03.2021г. и в решението на дисциплинарния съвет, като е възразил срещу предложеното наказание „уволнение“ с аргументи, че е „твърде крайно“, тъй като „до момента не е правил подобна грешка“, „винаги е изпълнявал стриктно поставените му задачи“, „бил е примерен служител“, който изпълнява визията, мисията и ценностите на НАП.

Изложените от служителя доводи са приети от изп. директор на НАП като неоснователни и е издадена оспорваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ № ЗЦУ-2054/02.06.2021г., въз основа на която с последваща заповед от 07.06.2021г. е прекратено служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта – 08.06.2021г. В заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е възприета изцяло изложената в решението на дисциплинарния съвет на НАП фактическа обстановка и правна квалификация на нарушенията – по чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл, представляващи неспазване на правилата на чл. 9, ал. 1 и чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация /Кодекса/.

По делото са приобщени писмените доказателства, част от преписката по

дисциплинарното производство.

Разпитани са двама свидетели – Г. Ч. /колега на жалбоподателя, с когото е бил на проверки на процесната дата – 20.03.2021г./ и Л. П. Х. /на длъжност началник отдел към посочената дата/. Свидетелят Ч. заяви при разпита, че жалбоподателят Т. го е оставил до дома му в края на работния ден, след което, доколкото знае, се е прибрал във В., а по-късно е тръгнал от там към С., за да върне служебния автомобил на паркинга в[жк], като по пътя е претърпял ПТП. Твърди, че превозното средство няма отличителни знаци на НАП, както и че не е виждал или чувал Т. да е употребявал алкохол за времето от 4-5 месеца, през което заедно са правили проверки.

Свидетелят Х., разпитан по искане на ответника, споделя, че е бил уведомен за инцидента на 21.03.2021г. сутринта, тъй като по това време е бил на длъжност началник-отдел, във връзка с което е поискал писмени обяснения и среща с жалбоподателя. Последният обяснил, че след работа се прибрал със служебния автомобил, след което късно вечерта или рано сутринта /свидетелят не помни точно/ тръгнал да връща автомобила в паркинга в офиса в „Н.“, където стояли по това време колите. Сочи, че „няма практика служителите да си ходят със служебния автомобил до дома“. Затова написал докладна записка, че е използван служебния автомобил след работно време и не по предназначение. Пояснява, че „там има стая, в която се събират всички документи на всички служебни автомобили. На всеки един служебен автомобил има една табличка, в която има логото на НАП и вътре стоят документите на автомобила, включително ключа и трябва да се запише в регистъра, в една тетрадка. В този регистър се упоменава колко километри е бил автомобила при връщане и ако има някакви щети по него. О. е денонощно отворен, с охрана, която е денонощна, с достъп през охраната като всеки един служител има служебна карта (магнитна) с достъп до сградата“.

На въпроси на юрк. Д. свидетелят отговоря, че „има и двама служители, които раздаваха служебните автомобили сутрин от 07,00 – 07,30 часа и обикновено вечер към 20,00 часа трябваше да има човек и е имало винаги за да ги получи обратно и да ги запише. След приключване на проверката дори и да се удължи след работно време, трябва да се пусне имейл до съответния ръководител – началник сектор и ръководител екип да бъдат уведомени, че проверката ще бъде до еди-кога си... Прибира се служебния автомобил в местодомуването, което... за всички автомобили, които се ползваха от Отдел „Оперативни дейности“ и по-специално мобилни групи, всичките бяха с местодомуване в офис „Н.“. Изключения да стоят на друго място автомобили не се допускат. Само ако са командироваани автомобилите“. Пояснява, че се командироваат със заповед на изпълнителния директор вкл. се отразява това, както и със заповед кои служители се командироваат. Свидетелят сочи, че не е виждал процесния автомобил след претърпяното ПТП, защото други негови колеги се занимавали със щетите.

При така установените факти, Административен съд София - град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, подадена е в срок на 21.06.2021г. /при връчване на служителя на 08.06.2021г./, поради което следва да се разгледа по същество съгласно чл. 168 АПК и по изложените в същата доводи.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място, СЪДЪТ НАМИРА, че заповед № ЗЦУ-2054/02.06.2021г. е издадена от надлежен административен орган -компетентен да наложи дисциплинарното

наказание „уволнение“. Съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗДСл това е органът по назначаване, в случая - изпълнителният директор на НАП съгласно чл. 13, ал. 1 от Закона за НАП.

Следва да се има предвид, че видно от доводите на жалбоподателя – се релевира за нарушена нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК - непосочване на фактическите и правни основания за издаване на акта, както и нарушение на чл. 97, ал. 1, т. 4, 5, 6 и 7 от ЗДСл – доколкото се твърди, че не са описани в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание извършеното нарушение, дата и място на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, и доказателствата, които го потвърждават, не се сочат конкретно нарушените служебни задължения и правното основание за налагане на наказанието, както и че наложеното наказание не е определено съобразно принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК с оглед на твърденията, че не е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба, формата на вината на държавния служител, обстоятелствата при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител.

Съдът приема, че заповедта е издадена в предвидената от закона форма. Видно от чл. 97, ал. 1, т. 1 – 7 ЗДСл дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която задължително се посочват: 1. трите имена и длъжността на дисциплинарно наказващия орган; дата на издаване; 3. трите имена и длъжността на наказвания държавен служител; 4. описание на извършеното от него нарушение, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават; 5. служебните задължения, които са били виновно нарушени; 6. видът и размерът на наказанието; 7. правното основание за налагането му.

Следователно –съставът констатира, че в конкретния случай всички тези реквизити се съдържат в обжалваната заповед. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя в тази връзка – подробно описано е извършеното нарушение, в т.ч. с конкретна дата, час и място на извършване, като са описани подробно и обстоятелствата, конкретните условия и особености в механизма на извършването му. Посочени са също така нарушените разпоредби от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, както с посочване на цифровото им изражение /чл. 9, ал. 1 и чл. 17, ал. 1 и ал. 2/, така и с цитиране на съдържанието им като правила за поведение. В мотивите на заповедта са изложени и конкретните съображения на органа относно вида на наказанието с обсъждане на поведението на служителя до момента, тежестта на извършеното нарушение, формата на вина и настъпилите от него негативни последици. Посочено е и правното основание за налагане на наказанието.

С оглед изложеното - СЪДЪТ намира, че са спазени изискванията

за форма на акта, както визираните в чл. 59, т. 4 от АПК, така и специалните такива по отношение на заповедите за налагане на дисциплинарни наказания.

По отношение на твърдените нарушения на административнопроизводствените правила СЪДЪТ преди да формира изводи по конкретните възражения –ще маркира, че каквито и да са тези нарушения /когато са допуснати/ -същите следва да бъдат от категорията на съществени процесуални такива. Изложеното означава да се отразят на правото на защита на лицето –да му попречат да изложи своята позиция и да възникне съмнение относно обективната истина по отношение на извършеното дисциплинарно нарушение. Конкретно трябва да се има предвид, че до налагането на наказанието последователно, при даването два пъти на своите обяснения Т. –не оспорва извършеното деяние, което се установява и от множеството събрани писмени доказателства- а именно, че е участвал в ПТП със служебния автомобил, който не е бил върнат своевременно след проверката, както и че е употребил алкохол 1,7. Лицето изразява разкаяние и моли да не му се налага наказание „уволнение“, като не визира никакви процесуални нарушения в производството, каквито прави по-късно напр., че формално са му взети обяснения, за решението на дисциплинарния съвет /кворум/ и т.н.. Разбира се –не е и длъжно да взема отношение, но изложеното очертава по-скоро защитния характер на възраженията за процесуални нарушения и целта им- да се отмени заповедта като процесуално незаконосъобразна. Ето защо –съдът намира, че въпреки признанието на Т. за извършеното от него и последвалото разкаяние /т.е изначално ясните факти/- ответникът е провел законосъобразна процедура по налагане на наказанието, защото по никакъв начин не е засегнал правото на защита на Т. или не е попречил да се изясни обективната истина относно извършеното деяние.

Конкретно СЪДЪТ констатира, че е спазена процедурата, разписана в ЗДСл за образуване и провеждане на дисциплинарното производство. На първо място, спазен е преклузивният срок за образуването му, разписан в нормата на чл. 94, ал. 1, вр. с ал. 3 от ЗДСл, съгласно който „дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му“, като срокът не тече за времето, през което служителят е в

законоустановен отпуск. Съгласно трайната практика на ВАС, включително цитираната в жалбата - решение № 5393 от 07.05.2020г. на ВАС по адм. дело № 11397/2019г., в закона липсва легална дефиниция на понятието „откриване на нарушението“, но от смисловото и логическо тълкуване на съдържанието на нормата се налага извод, че за да е открито нарушението дисциплинарно-наказващият орган следва да има яснота по основните признаци на същото – извършителят на нарушението, деянието, чрез което е осъществено, времето, мястото на извършването, обстоятелствата, при които е извършено, и неговите последици. Едва след постъпването при дисциплинарно-наказващия орган на данните от проверката по случая, отразени в докладна записка № 93-00-1673/24.03.2021г. на С. Ш. – главен директор на Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, същият е бил запознат с всички обстоятелства за формиране на извод относно наличие на извършено нарушение и неговия извършител. С оглед на това може да се приеме, че нарушението е открито от органа най-рано на тази дата – 24.03.2021г. Д. срок съгласно нормата на чл. 94, ал. 1 ЗДСл изтича на 24.05.2021г., към който следва да се прибави и времето, през което Т. е бил в отпуск – 10 работни дни /от 10.05 до 21.05.2021г./, което обстоятелство не е спорно. Считано от 25.05.2021г. и при съобразяване на нормата на чл. 94, ал. 3 от с.з. срокът за налагане на дисциплинарно наказание изтича на 03.06.2021г. /работен ден/. Заповедта е издадена на 02.06.2021г., тоест в законоустановения срок за това. В този смисъл е и цитираната в жалбата съдебна практика. Органът е изпълнил задължението си в дисциплинарното производство, като е издал крайния за него акт – заповедта за налагане на дисциплинарното наказание. С оглед на това с издаването ѝ е завършен фактическият състав по налагане на наказанието. Връчването на същата е последица от издаване на заповедта и е от значение за сроковете за обжалването ѝ, а не е елемент от фактическия състав по налагане на наказанието. Отделно не е изцяло в прерогативите на органа, доколкото връчването може да се проточи във времето именно с оглед процесуалното поведение на наказаното лице. Задълженията на дисциплинарно-наказващия орган се изчерпват с финализиране на волята му да наложи конкретно наказание със заповедта, която е издадена в срок. Този срок е насочен към органа, да дисциплинира същия да проведе сроевременно производството,

което конкретно е налице. Да се тълкува, че срокът по чл.94 от ЗДСл.-трябва да обхване и датата на връчване на заповедта е несъстоятелно именно с оглед това, че елемента на връчването има отношение към сроковете на оспорване на акта и дори да има процесуални нарушения –те не се отразяват върху законосъобразността на заповедта, която се преценява към датата на издаването ѝ. Именно датата на издаването –показва, че горепосочения срок е спазен. Съответно е съобразен и е и едногодишният срок от извършване на нарушението, за което е наказано лицето.

На следващо място, с жалбата се релевират процесуални нарушения при провеждане на заседанието на дисциплинарния съвет и вземане на решение от същия по реда на чл. 95 и 96 от ЗДСл.. Съгласно представените писмени доказателства, а и не се спори между страните, че заседанието на съвета е проведено по електронен път чрез кореспонденция по електронна поща /с оглед общоизвестната обстановка във връзка с „Ковид-19“/, за което по делото са налични разпечатки от същата, от които се установява, че е проведена дискусия по дисциплинарното производство на жалбоподателя Т. и е гласувано дисциплинарно наказание, което да бъде предложено на дисциплинарно-наказващия орган. Видно от представеното по делото копие на протокола от заседанието, в който е инкорпорирано решението на дисциплинарния съвет, същият е подписан от всички членове. С оглед на това е спазено изискването за кворум по чл. 95, ал. 4, изр. първо от ЗДСл, тъй като с подписите на членовете на съвета се удостоверява участието им -както в заседанието, така и в гласуването. Нонсенс е да има участие в гласуването /което не е спорно/, без да има участие в заседанието. След като има заседание /макар и неприсъствено/ и същото завършва с гласуване, което си удостоверил с подписа си /електронно/ -не може да не си участвал в започналото и завършило по този начин заседание. Изложеното е процес и опростено казано - след като те има в края, то те има и в началото. Решението е взето с единодушие, което означава, че е изпълнено и условието за наличие на квалифицирано мнозинство от 2/3 от всички членове.

На следващо място, неоснователни са възраженията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения при изслушването му. Видно от представените доказателства, същият е уведомен за датата, на която да се яви пред

дисциплинарно-наказващия орган, срещу което се е подписал саморъчно. Явил се е в посоченото време и място и е бил изслушан, за което е съставен протокол, подписан от Т.. Няма нормативно изискване в протокола да е вписано под формата на стенограма цялото изслушване на лицето. Смисълът на тази процедура е да има възможност лицето лично да изложи позицията си по повдигнатото му обвинение и да се защити, от една страна, а от друга – дисциплинарно-наказващият орган да добие преки впечатления, които са от значение при преценката на дисциплинарната отговорност и конкретното наказание. Освен това с подписа си жалбоподателят освен, че удостоверява, че е бил изслушан, изразява и съгласие с текста на протокола, вкл. е видно, че не е изложил никакви възражения по съставянето му и отразяването на определени факти.

По същество СЪДЪТ намира следното:

В случая с оспорваната заповед дисциплинарно-наказващият орган е квалифицирал извършеното от Т. деяние като дисциплинарно нарушение по чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл - неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Конкретно сочените за нарушени разпоредби от последния са чл. 9, ал. 1 и чл. 17, ал. 1 и ал. 2. Съгласно чл. 9, ал. 1 „при изпълнение на служебните си задължения служителите в държавната администрация опазват повереното им имущество, включително служебните компютри, с грижата на добър стопанин и не допускат използването му за лични цели“. В настоящия случай е безспорно установено и се признава от самия жалбоподател, че след приключване на възложените му проверки в качеството му на орган по приходите, които е извършил ползвайки служебен автомобил на НАП, вместо да паркира същия на служебния паркинг в[жк], където се съхраняват превозните средства – собственост на агенцията към процесния момент, се е прибрал до дома си извън С. – [населено място]. Часове по-късно е решил да прибере автомобила в служебния паркинг – около 23:00ч. на 20.03.2021г., въпреки че работният му ден е свършил около 21:00ч. Последното обстоятелство също е безспорно, а освен това се потвърждава и от свидетелските показания на свидетеля Ч..

Посредством показанията на свидетеля Х. се установи безспорно, че служебните автомобили към онзи момент са съхранявани на служебния паркинг в[жк], като при необходимост да бъдат ползвани

от служители във връзка със служебните им задължения са им предавани срещу подпис. Там имало двама служители, които предавали автомобилите в часовия диапазон от около 07:00ч. сутринта до около 20:00ч., при което се вписвали километрите при връщане на превозното средство в нарочен регистър. Установи се, че паркингът е бил денонощен и жалбоподателят, както и останалите служители, са имали постоянен достъп до него чрез магнитна карта. Свидетелят пояснява, че ако се наложи по обективни причини автомобилът да домува на друго място, това става само с изрична заповед, в която се посочва и съответния служител, който е командирован извън [населено място].

При горните факти жалбоподателят не дава извинително /допустимо съгласно правилата за ползване на служебните превозни средства/ обяснение защо се е прибрал със служебния автомобил в дома си извън [населено място] и дори споделя, че е имал намерение да го върне на съответното място за съхранение едва на следващия ден. По-късно, променяйки решението си, след часове и след като е употребил алкохол, решава да шофира автомобила до паркинга на НАП. С оглед на това СЪДЪТ намира за доказано описаното в заповедта нарушение на чл. 9, ал. 1, изр. първо от Кодекса – служебният автомобил е използван от жалбоподателя след работно време и за цели, които не са свързани със служебните му задължения, а именно - за да се придвижи до дома си, което безспорно покрива дефиницията за ползване за лични цели, което е изрично забранено на служителите от държавната администрация с посочената разпоредба.

На следващо място, ответникът е мотивирал оспорваната заповед с нарушение на чл. 17, ал. 1 и ал. 2 от Кодекса, съгласно които разпоредби „при изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот, включително при използването на информационни и комуникационни технологии, служителите в държавната администрация следват поведение, което не уронва престижа на държавната служба“ /ал. 1/, „служителите не допускат както на работното си място, така и извън него, включително при използването на информационни и комуникационни технологии, поведение, несъвместимо със закона и с правилата за поведение на този кодекс“ /ал. 2/. Цитираните разпоредби изрично регламентират поведението на служителите в обществения и личния им живот, което следва да е съобразено със заеманата от

тях длъжност и да не води до уронване на престижа на държавната служба, чийто представители се явяват. Това включва и да спазват законите на Република България. Безспорно е установено въз основа на представените по делото писмени доказателства – официални документи, че жалбоподателят е управлявал процесното МПС след употреба на алкохол /протокол за медицинско изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта 1,71 промила/ и е станал причина за ПТП, при което са нанесени материални щети на граждани и на НАП. Само по себе си поведение, което е в нарушение на установените в Закона за движението по пътищата правила, е укоримо и морално недопустимо за държавен служител, който изпълнява публични функции и е призван да съдейства за поддържане на законността. С действията си същият е застрашил живота и здравето, както на себе си, така и на останалите граждани – участници в движението, което е в разрез със задълженията му по закон /чл. 4, ал. 1, т. 2 от ЗДСл/ и по Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Действията на служителя безспорно уронват престижа на службата, доколкото същите са тежки и са станали достояние на множество лица, извън служителите на НАП, поради което и ответникът е приел, че се касае за тежко нарушение. Под "престиж на службата" се приема авторитетът на служителите в държавната администрация, вкл. НАП, пред обществото, като не е необходимо той да е уронен, а е достатъчно да е налице реално застрашаване с намаляване или загубване на доверие в държавната служба, представлявана от държавните служители, от страна на обществото.

Следователно, правилно административният орган е приел, че с поведението си държавният служител е нарушил Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, в който са регламентирани правилата за поведение на държавните служители в държавната администрация. Доколкото се доказва безспорно, че са нарушени нормите на този кодекс, то деянието на жалбоподателя Т. представлява дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 2 от ЗДСл.

Следва да бъде посочено, че не е елемент от фактическия състав връчването на копие на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация на служителя, тъй като същият има характер на нормативен акт, приет с постановление на

Министерски съвет, и незнанието му не оневинява нарушителя.

Споделят се мотивите на ответника, че макар да е най-тежкото възможно от предвидените в закона дисциплинарни наказания, наложеното в случая съответства на извършеното от жалбоподателя нарушение. Правилни са изводите на ответника, че нарушението е тежко, както с оглед формата на вина на дееца – умисъл за деянието и непредпазливост за последиците от него, обстоятелствата, при които е извършено – използвайки материални вещи – собственост на държавата, така и по интензитета си – разкрива потенциал от причиняване на значителни и непоправими вреди, както на държавата, така и на гражданите /увреждане и дори смърт/. Същото е несъвместимо с моралните норми за поведение на служителите в държавната администрация, които следва да спазват, както в работата, така и в личния, и обществения живот законите, поради което се явява несъвместимо със заемането на съответната длъжност в държавната администрация. С оглед изложеното - СЪДЪТ намира наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“ за обосновано и съответстващо на целите на закона, включително за постигане на общата превенция т.е. за предупреждаване на останалите служители в администрацията, че нарушаването на законите е несъвместимо със служебното и общественото им положение.

Не е процесуално нарушение вкл. съществено такова визирането в заповедта на факта, че автомобилът е бил с отличителни знаци. Безспорно се установи, че МПС-е било без видими знаци, но това е ирелевантно по отношение на спора, както и дали Т. има и каква конкретно вина за настъпването на ПТП. Безспорното е, че същият е употребил алкохол и то в значително количество –такова, което е общоизвестно, че в размер на 1,71 промила влияе върху въздействието на водача осезаемо да прецени пътната обстановка. Дали и метеорологичните условия са допринесли- е неотнормимо. Производството не е по отношение причините за възникналото ПТП, както беше маркирано. Също така – дали ответникът е опосочил, че автомобилът е използван за лични или не цели –не влияе върху изводите за налагане на конкретното наказание и изобщо дали е уронен престижа на институцията. Следва да се маркира, че фактът, че е шофиран автомобил към С. –не означава, че Т. –е щял да го прибере в гаража. За тази негова воля, която не е обекивирана чрез конкретно действие, поради настъпилото ПТП – няма никакви данни, освен преразкава

на колегата, но по думите на потърпевшия. Самият факт, че след проверката –непосредствено не е върнат автомобила в гаража т.е., че същият е направил курс до В. показва, че вече автомобилът се използва за лични цели. Ползването му за нелични цели –означава след проверката в С. -да се насочи към [населено място] с цел оставянето на автомобила и да остави същия, а не както е конкретно да остави колегата си, да не прибере автомобила в гаража, а да се насочи към дома си във В., да предприеме действия по почивка /без оглед на характера им, как се изразяват те- напр.чрез отпускане с едно питие след 15 часов работен ден /видно от жалбата// т.е. безспорно е преустановил служебните си задължения за деня, които не може да възобнови чрез възникналото впоследствие намерение дори да върне автомобила /ако е така/. Също неотнормирани по същество са доводите в жалбата – че след 15-часов работен ден – служителят е изпил само едно питие. Дали е така, дали същото е достатъчно да достигне 1,71 промила – не е предмет на делото. Релевантното е поведението на лицето -употреба на алкохол, ползване на служебен автомобил не по предназначение, участие в ПТП, а конкретно и предизвикано от оспорващия, тъй като дори да няма алкохол винаги при удар отзад – вина има водача, поради неспазена дистанция и неправилно преценена пътна обстановка. Не е нужно да има употреба на алкохол или превишена скорост.

Наказанието правилно е определено съобразно изискванията на чл.91, ал.1 от ЗДСл, която норма не е нарушена. Не е ясно какво влага оспорващият във възраженията си, че няма негативни последици за службата и гражданите. Установи се, че има нарушение на чл.9, ал.1 от Кодекса при ползването на поверения на Т. служебен автомобил. Върху същия има нанесени щети при ПТП /ирелевантно е какви, тъй като съгласно чл.89, ал.4 от ЗДСл служителят носи дисциплинарна отговорност без оглед на друг вид отговорност, която може да възникне/, както и автомобила е ползван за лични цели. Тълкуването на чл.9, че служителите имат задължението да опазват повереното им имущество с грижата на добрия стопанин и да не допускат използването му за лични цели- означава, че която и да е хипотеза от двете да е реализирана има нарушение на нормата. Изложеното е така, защото грижата на добрия стопанин изключва ползването на автомобила за лични цели. Няма дефиницията за поведението на добрия стопанин, но същият не би допуснал служебното МПС да се ползва за друга цел т.е. включително и

лична. Автомобилът е поверен на проверяващите, за да може да улесни техните проверки /да не ползват обществен транспорт и да им придаде и престиж дори/, поради което всяко друго ползване – за лични цели /конкретно да се придвижи до вкъщи/, вкл. за други нелични цели /напр.услуга на познат/непознат да го или да му транспортира нещо/ -не е ползване с грижата на добрия стопанин. Ето защо съставът намира, че да се ползва поверена вещ за лични цели е подвариант на неположена грижа на добрия стопанин, а не самостоятелна хипотеза, извън тази грижа. Безспорно е установено и че поведението на лицето е в нарушение на чл.17 от Кодекса, защото е уронващо престижа на службата, което поведение не изисква наличието на конкретни материални вреди. Може да има подобен отклик, но уронване престижа, както се посочени по-горе – може да бъде всяко действие несъвместимо с поведението на служителя. Такова поведение безспорно в съдебната практика –се е утвърдило, че е употребата на алкохол /не сама по себе си, когато е извън работно време/, КОЯТО е свързана и е провокирала определени други несъвместими действия. Конкретно има съчетание с причинено от лицето – ПТП, щети на МПС-то, установено ползване на МПС-о за лични цели, поради което няма как да не се приеме за уронващо престижа на службата. Поведението на лицето в посочения час и ден на ПТП - едновременно е осъществило състава на нарушения на чл.9 и на чл.17 от Кодекса- поради което правилно това двусъставно, но едноактно деянието е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по чл.89, ал.2 т.5 от ЗДСл., за което обосновано е наложено след преценка по чл.91 от закона- наказание уволнение по чл.90, ал.1 т.5 от закона. Само по себе си употребата на едно питие след 15-часов работен ден, както се визира в жалбата – извън работното време не би уронило престижа. В случая не това е укоримо, а последвалите действия, станали достояние на обществеността /полицайте, другият участник в ПТП-то, колегите на Т./- ползването на служебното МПС, извън работното време, несвързано със служебни цели /проверката е приключила, а дали е цял да върне автомобила или другаде е пътувал- никой не знае/ и настъпилото ПТП, както и безспорно установената употреба на алкохол от 1,71 промила. Видно от показанията на св.Ч. – след като го е оставил след проверката, е отишъл в офиса /в [населено място]/. Ползването на автомобила за нелични цели означава, че след това е трябвало да го върне в гаража в [населено място]. Предприемането на други действия –независимо с каква цел, но не и в изпълнение на

служебна такава- означава, че автомобилът вече се ползва за други цели, конкретно след като обслужва лицето до дома му- е за лични цели, правилно установено от ответника. Намерението за връщане на автомобила /недоказано/ в гаража същия ден, или на другия ден, -не променя факта, че това МПС- е ползвано за лични цели.

С тези мотиви настоящият съдебен състав намира за законосъобразна Заповед № ЗЦУ-2054/02.06.2021г., издадена от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите като издадена от компетентен орган, в законоустановената писмена форма, при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед на това и на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл се явява законосъобразна и издадената въз основа на нея Заповед № 330/07.06.2021г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, поради което жалбата срещу двете следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение следва да бъде удовлетворено на основание чл.143, ал. 3 АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 37, ал. 1 от Закон за правната помощ. В полза на НАП следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, размер от 100 лева.

Воден от изложените съображения Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на П. И. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], срещу ЗАПОВЕД № ЗЦУ-2054/02.06.2021г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и ЗАПОВЕД № 330/07.06.2021г. за прекратяване на служебното му правоотношение, и двете издадени от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА П. И. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от

съобщаването му на страните, с жалба депозирана чрез АССГ.

СЪДИЯ: